כל צרפתיה רביעית - רווקה

שוב נתכנסה השומן והסולת של מפלגת המרכז — הפעם לנשף תצוגה במלון זו, שם הוצגו השמלות של אקסקלוסיב, הפרחת של נוילנדר, הנעליים של מנדלר, ועוד. במר־כז מפלגת המרכז ישבה הגברת קריניצי, אשר היתה עגונה לערב אחד — אנו מניחים שלא ליותר — והיחידה שיכלה להרשות לעצמה לחזות בתצוגת הפרחת בשלות־נפש אולימפית.

הגברת קריניצי כמעט ולא חייכה חיוך מכל סוג שהוא כשעקיבא רובינשטיין ניסה לשעשע בלהטוטיו את שאר זני הסולת (כי אי־אפשר לדבר על זני שומן כשהכוונה לגברות כה תמירות ורזות). אגב, רובינשטיין (שהוא קוסם צבר ראשון בארץ, ואשר ציין זאת בעזרת דגל ישראל על שולחן הפלאים), לא הסתפק בהדגמת זריזות ידיים ואחיזת־עיניים. הוא אף גילה את רזי מקצועו לנוכחים — כל הישראלים אוהבים ללמד. דבר זה עורר בי חששות רציניים כי רובינשטיין עלול לדרוש, במוקדם או במאוחר, איסור על הבאת קוסמים מחוץ־לארץ. אם תשוו את האופרה האיטלקית לזו של דה־פיליפ, תבינו.

ישראלית נוספת שגויסה היתה הזמרת המתחילה עליזה גבאי, שגילתה התנגדות טבעית לצווי האופנה האחרונים, על־ידי כך שגילתה טפח מיותר מחלקו העליון של גופה, וכיסתה (ללא צורך) טפחיים מרגליה. שמלתה היתה ארוכה ב־30 ס"מ משמלה רגילה, וצרה ב־15 ס"מ משמלה נישפית. (שירתה? האם זה חשוב?)

התצוגה החלה באיחור של שעתיים. בינתיים התרוצצו השומן והסולת, כשחבילות איט־ריות אוסם, בהן זכו בהגרלה, בידיהם. כאשר העתונאים החלו מתרגזים כהוגן ושאלו איש את רעהו מי האחראי לארגון, הופיע גבר גבה־קומה כבן 45, חייך בגאווה רבה והודיע: „שמי גורניק. אני המארגן!"

בשעה שתים־עשרה ושלושים אחר־חצות הופיעה סוף־סוף על מסלול התצוגה הדוגמנית היפהפיה סוניה מיל, האדמונית מחיפה. היא שטפה קלות, קצרה את חיוכיהם של הכמהים להחליף בה את נשותיהם. סוניה הדגימה בצניעות בחולית שמלת־כלה לבנה, עטורה בשוש־נים ורודות. הדגמים המיוחדים שנועדו לחופשה בחוץ־לארץ היו: שמלה בעלת גב מכתץ ותפיות, מבד אפור־לבן, עליו מודפסות שושנים גדולות אדומות (הציור באמצע). שמלה זו הדגימה סיליביה פרי, בעלת היופי המזרחי המיוחד, אשר גרמה מאוחר יותר לגל התפעלות, כשהופי־עה במכנסי־ערב ה־דוקים־הרוקים בצבע אפור עכברי ובאו־רך 7/8. באימרות המכנסים היו תפרי יד גסים בלבן, והם הושלמו על־ידי חול־צת־משי מודפס, ב־גזרה גברית ובסגנון החולצות האיטלקיות שהוצגו לא מכבר בארץ.

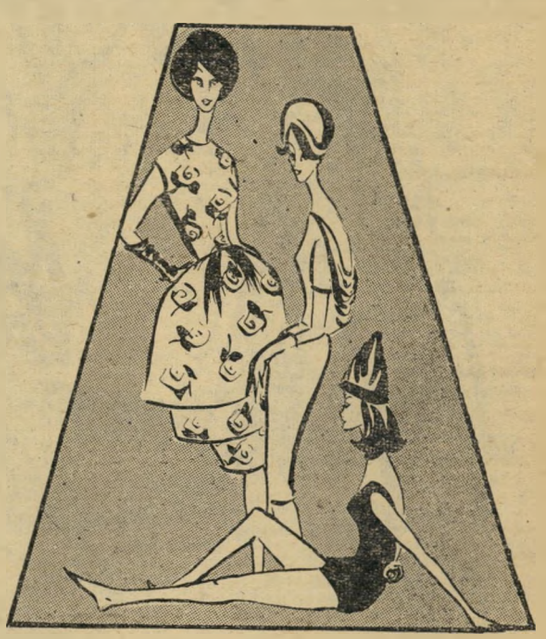

הסוניק הזכור לנו מהחורף התחבב ב־מיוחד על יוצריו, או על קהל הנשים. הוא חוזר ומופיע גם באופנת האביב והקיץ. הוא הופיע בתצוגה בצורת שמ־לה חסרת שרוולים וצוארון, בעלת שלוש שכבות ההולכות ו־צרות כלפי מטה. הבד היה מודפס ב־פרחי־ענק בצבע זית בהיר על רקע תפוז. לשמלה זו הותאם מעיל ירוק־חיוור ונעלים באותו צבע (הציור השמאלי).

החליפות הספורטיביות לעונת המעבר היו לרוב בגווני הקפה השונים (רגיל, הפוך, נמס־קפה ואפילו קאפוצ'ינו) וכן באפור. החצאיות היו צרות, והז'קטים החופשיים מתהדקים על הגוף בעזרת חגורה. ז'קטים אחרים היו בגזרת השק הנכנע, התפור בגזרת הגוף, אך מעט רחוק ממנו. הנעליים של סלון מנדלר נראו עדינות ואלגנטיות והותאמו בטוב־טעם לדגמי הלבוש. הפרחת של נוילנדר היו רובן מאותו חומר בגזרות ובאורכים שונים.

במיוחד יפה היה מעיל ברייטשטנץ שחור, בארך מלא, אותו הדגימה אילנה השחרחורת, הדוגמנית של אינ'ר. מעיל זה קושט בכווצים ששפעו מגב צווארונו. הפרחת בעלות אורך 3/4 וה־6/8 חסרו את האלגנציה המיוחדת לפרחה, מפני שגילו טפח מהשמלה ופגמו בהרמוניה.

אחרונים־חביבים היו בגדי־הים של סלון זהבה, רובם בעלי מחשופי־ענק בגב, בצורת V או טרפז. מרשים במיוחד היה בגד־ים מסטרץ' שחור בעל V עמוק בגב ו־V מרוסן בחזה. לבגד זה הותאם כובע בצבע זהב בצורת קונוס (למרות שבהזמנה צויין שהנשף הנו לכבוד פורים, היה כובע זה הרמז היחידי לכך), ומגבת מפוספסת באדום, צהוב, ירוק ושחור (למטה בציור). סוניה מיל היתה קצת יותר מדי סכסית מכדי להדגימו (אתם בודאי מבינים את הכתנה), אבל זה לא הפריע לגברים שנכחו. להיפך.

חבל שלא היתה הפרדה כלשהי בין פרחת־החורף לבין שמלות־האביב והקיץ. על כל פנים, מתקבל הרושם שהצבע האפור, על גווניו הכהים והבהירים, מבטיח שיהיה לו הרבה מה להגיד הקיץ. הסולידיות שולטת אף בכיפת אופנת־האביב.

★ ★ ★

האם הנשואין הכרחיים?

גברת אנגליה נישאה לגבר בקנדה. הוריה לא נכחו בטקס הנשואים. מצב נואש זה הוליד בלבה רעיון: היא הכניסה לזר פרחי הכלה את תמונת הוריה, כך שיכלה להציץ בה בזמן הטקס ולחוש את נוכחותם מבלי לעורר את תשומת־לב הסובבים אותה. לישראלית הנתקעות למצב כזה מותר להשתמש ברעיון (נשואי פספורט?!) . . . **„פרומין" החל לייצר** ביסקויטים־סנדויץ' בעלי ערך תזונתי גבוה עבור ילדים. לביסקויטים אלה צורות בעלי־חיים שונים כמו סנאי, שפן וכו' . . . **מתוך 8.5 מיליון הנשים** הצרפתיות — **שני מיליון** (בגילים שבין 20 ל־50) הן רווקות. מתוכן 230,000 בקירוב — גרושות. מספר **דומה** — אלמנות. מבין הרווקות שלא נישאו — 760,000 **צעירות** (21־24) **בעלות הזדמנויות** רבות להינשא; 520,000 בגילים שבין 25 ל־34; ו־400,000 בגילים שבין 35 ל־50. רובן של 66% מבין הצרפתיות הנשואות הגיע למסקנה שהנן שבעות־רצון מהעובדה שנישאו ו־5% מתעגעות לתקופה שלפני הנשואין. מבין הרווקות שמעל גיל 35, רק 27% מרוצות מהיותן לא נשואות; אך 50% מהן, 61% מהאלמנות ו־62% מהגרושות, משוכנעות שחיי המשפחה הכרחיים לפריחת האשה, ומבכות את מצבן. הרווקות שמעל גיל 35 היו מתחתנות ברצון.

★ ★ ★

„ויאולט" 1960

כעשרים נשים ישבו ליד מכוונות־הייבוש והמראות של סלון ויאולט לתסרוקות. הן היו שחורות, אדומות ובלונדיות בגוון הזהב. אף ראש לבן (בלונד־פלטינה) לא נראה לרפואה. מאחר ויאולט חזרה בימים אלה מפריס, יש לשער שהצו על ביטול שער „השיבה" הובא משם.

אם יש ביניכן שעדיין אינן יודעות על ויאולט, מוטב שלא יגידו זאת בקול רם. ויאולט הפכה לאחרונה שם דבר בענף התסרוקות בארץ. המפקירות ראשן לטיפולה מעידות על כך שנוסף על אומנותה המעולה, הנה גם אֲמנית יוצרת בשטח זה. בבקרי לאחרונה בסלונה של ויאולט חזיתי על בשרי חידוש נוסף שהביאה עמה מפריס, והוא — התסרוקת לאביב 1960.

תסרוקת זו מהדה מעין שילוש סגנונות: השיניון, הפלו והפופון — כלומר, היא עדיין מזכירה במבנה את הקוקו, למרות זאת היא חופשית בשולי השער, דוגמת תסרוקת החתול, והיא גם נפוחה — בעיקר מעל המצח.

שרביט האופנה נשאר בידי השער החלק — האהוב כל־כך על ויאולט — והנטיה להוריד קוצות שער חופשי על המצח עברה ממנו לרקות. מעלתה הפרקטית של תסרוקת זו שהיא אלגנטית וספורטיבית גם יחד, שילוב של רוח ילדותית שובבת והידור בוגר וסולידי.

אגב, צירוף זה של שיניון, פלו ופופון נקרא עתה בישראל ויאולט.

★ ★ ★

אופנת הרגע הארוכה

מדי האופנה השוכן בפריס איננו צרפתי. הכוונה אינה לאיב סן־לורן, לקארדן או לשאנל, כי המכתיב האמיתי הוא ספרדי בשם באלאנסיגה. מרבית יצירותיהם של גדולי בתי־האופנה, כדיור, מעתיקים מבאלאנסייגה באיחור של שנתיים. „המלך" האמיתי איננו שואף לפירסום בינלאומי, ולכן אינו משחק את יצירותיו לייצוא, כפי שעושים דיור, קארדן ואחרים. כל דגם הוא יחיד מסוגו — מודל. לא כל אחד יכול להרשות לעצמו לתפור אצל באלאנסייגה, ובאלאנסייגה אינו תופר לכל מי שיכול להרשות לעצמו. לצערי, לא ידוע לי מהו סוג הפילטר דרכו מסנן המכתיב את לקוחותיו. על כל פנים, אינגריד ברגמן וגרטה גרבו היו מספיק דקות כדי לחדור דרכו . . . **כלי המיטה הצרפתיים** לשנת 1960 יהיו לבנים. רקמות הפרחים הצבעוניים, עליהם, מותאמות לצבע עיני הקונה, אלא אם כן חושב הקונה על מישהו במיוחד . . . **האופנה האמריקאית** עומדת להקיץ בסימן ה־"long leggy look". מתכנני האופנה משתים ללובשות יצירותיהם מראה של רגל ארו־כה, באמצעות הפסים (המאונכים בעיקר). סוג זה של בגדים מיועד במיוחד לבילוי על חוף־הים ולבית . . . **אופנת הפסים** פלשה אף לקומבינזונים הגרמניים . . . **על הבגדים התחתוניים** האמריקאיים רקומים שמות ימי השבוע. לכל יום מיועד צבע שונה. הצבעים לפי ימי השבוע הם: לבנים, תכולים, צהובים, ורודים, סגולים ושחורים. לפעמים רקומים עליהם משפטים כמו: „אהה, אהובתי", „אל תשכחיני", „אל תעזביני" ועוד. סידרת לבנים אמריקאית זו ניתנת להשגה גם בארץ. מחירה 25 ל"י . . . **עציצים בצורת ראש אשה** החלו להיות מיוצרים באנגליה. הראש אמנם חלול, אך מה הולם לו כובע פרחוני? עציץ דקורטיבי זה עולה באנגליה 2 ל"ש ו־15 שילינג. רעיון מענין לקרמיקאיות הישר־אליות. חישבו רק על כל הבדיחות שיעלו בלב גברים בעלי הומור שטחי! . . . **האלי־כוהול** הוא יסוד כל מוצרי הקוסמטיקה. משיחת העור במשחה המכילה אחוז מסויים של אלכוהול — בהתאם למידת השומן שבעור — מחסנת את הגוף, מחטא ומחריצה את מחזור הדם . . . **עגלת־תה פנטסטית** הומצאה בצרפת עבור אותן המנהלות את חייהן מהמיטה, ועבור הילדים הרוצים לפנק את אמותיהן ביום־האם. עגלה זו הנה בעלת שתי קומות. האחת נמוכה וקרובה לרצפה והשניה די גבוהה. המיוחד בה, שהיא כולה עשוייה בצורת האות כ', כך שהיא מתלבשת בקלות מן הצד על המיטה, כשהקומה התחתונה מתחתיה.

★ ★ ★

כלי רגליים, בבקשה

גם לריהוט יש אופנה. אחד ממתכנני אופנה זו בישראל שוכן ברחוב שקט בצפון תל־אביב, במרתפו של בית נאה. זוהי ממלכתו של אדריכל־הפנים גד שטרן. כאן נולדו שרטוטי חנויות־הפאר החדשות של רחו־בות דיזנגוף ואלנבי: אינ'ר, המוזג, שינמן ועוד.

גד שטרן, אדם צעיר ותוסס, גילה לי שסגנון הריהוט משתנה כל ששה חודשים ושהמילה ה־אחרונה מצתה על שיחרור ה־רהיטים (בעיקר הארונות) מרג־ליים, חזית, צדדים וגב. מה ש־נשאר, נראה בתצלום: ארון משוהרר־רגליים, התלוי במקביל לקיר, בעזרת צינורות נחושת. ארון זה משמש מזנון, בר וא־רון־ספרים גם יחד, ומבנהו ה־מודרני מקל על ניקויו. קיר צב־עוני (בחום בהיר) מאחורי הא־רון משמש לו רקע דמיוני.

מול הארון נמצאת ספה בעלת מזרון גומאוויר ומשענת הניתנת להורדה. צבעי הריפוד הם: לבן טבעי (קרם). הפסים באותו צבע ובבריק (צבע חלודה). מעניינות רגלי השולחן העגול שליד הספה.